

NAGYBŐJT 4. VASÁRNAPJA**C év**

1– 4 oldal

Olv.: Józs 5,9a.10-12 – 2Kor 5,17-21 – Lk 15,1-3.11-32

A tékozló fiú

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek!

Örülök, hogy ma is itt vannak. A nagybőjti idő hazatérésünk ideje. Isten vár bennünket, mert azt akarja, hogy mindenki otthon legyen. Úgy tűnik, hogy az ember helyét csak az Isten közelében találhatja meg. Ha távol van Istentől, - azt gondolja, hogy a maga útját járja, - akkor igazából *elveszett*.

Isten hozta a Testvéreket! Ünnepeünk nemcsak azért, mert letare vasárnapja az örvendezés vasárnapja, hanem egyáltalán Isten ünnepelni hív bennünket, hogy otthonra találjunk. Azért is, hogy ebben a kis közösségben otthon legyen mindenki. Mindenkinek a lelkére kellene vennie azt, hogy aki ide belép, az valóban megtalálja a helyét a másik ember mellett, éppen a mellett, aki mellé leül, vagy aki mellett éppen áll. Ha ez sikerül, akkor ünnepelhetünk. Másfajta ünnep ez, mint egy bankett, mint egy névnap vagy születésnap vagy munkahelyi összejövetel fehér asztalnál. Egyet ne felejtsünk el:

***Isten szívében a harag és a büntetés átalakul!
Ilyen Isten közelében valóban lehet ünnepelni!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

E fölé a vasárnap fölé ezt a mondatot szeretném kiírni, mindenkinek a szívébe jó mélyen bevésni:

***Isten szívében a harag kialszik,
a büntetés megbocsátásra változik!***

Ma ez az üzenet mindenki számára!

A nagybőjti idő a hazatérésünk ideje!

A mi helyünk az Isten szívében van!

Akkor vagyunk Isten szívében,***ha ez az igazság mindennapjaink igazságává lesz!******Isten azt akarja, hogy mindenki ünnepeljen vele!***

Arról hallottunk, hogy az írástudók és farizeusok megbotránkoztak Jézuson. Már többször is megtették. Amikor elkezdte megváltó munkáját, akkor ezeket szegezték Jézusnak: „Ki vagy Te? Jöhet-e valami jó Názáretből? Nemde József Fia, itt élnek a rokonai is, itt élt 30 éven keresztül. A vámosok és bűnösök barátja, sőt együtt eszik velük, együtt ünnepel velük. Honnan veszi mindazt, amit mond?”

Jézus felelősséget érez az Atya előtt még ezekért a farizeusokért, vámosokért is. Arra gondol, hogy nekik is bele kellene tartozniuk az ünneplő sokaságba. Jézus azért jött, hogy mindenkit meghívjon az Istenhez, mert Isten azt akarja, hogy mindenki ünnepeljen vele.

Mindannyian tudjuk,
 hogy ünnepelni csak örömben, boldogságban lehet!
 Ezt valamiképpen mindenkinek meg kell szereznie,
 csak úgy nem hullik az ember ölébe!

Az örömnnek, boldogságnak ára van!

***Az öröm, a boldogság ára, hogy a harag megszűnjön szívünkben
 és a büntetés helyett a megbocsátás gondolataival foglalkozunk!***

Jézus meg akarja ismertetni az emberekkel Istent, aki Atya!

Jézus a halálára készül! Úton van Jeruzsálem felé. Ezen az úton nagyon fontos igazságokat mond, többek között a kritikusainak. Elmond három példabeszédet, a három közül az egyik az, amit ma hallottunk. A szentírás magyarázók nagyon sokat foglalkoznak ezzel a példabeszéddel, nem véletlenül. A legfontosabb ennek a példabeszédnek az üzenete: az Istenről szól! Jézus olyan szövegösszefüggésben beszél Istenről, ahogy még soha. Ezért oly nagyon fontos, mert meg akarja ismertetni az emberekkel az Istent, aki Atya!

Az Isten Atya!

***Aki azt akarja, hogy mi emberek egy nagy család legyünk!
 Aki azt akarja, hogy mi emberek egymással összetartozzunk!***

Mindenki erről beszél, csak hogy közben az emberek arra már nem gondolnak, hogy ennek ára van! Az emberek valahogy úgy akarnak ehhez az ünneplő közösséghez tartozni, hogy az árat már nem fizetik meg.

***Az ünneplés ára, hogy azzal a másik emberrel testvéri közösségben legyen!
A testvéri közösség mindennek a foglalata!***

Azt jelenti, hogy az ember a helyén van!
 Azt jelenti, hogy az ember otthon van!
 Azt jelenti, hogy az ember – bocsánat, hogy így fogalmazok –
 önmagánál van, önmagával azonos!

Éppen ezek a nagy-nagy gondjaink, hogy otthontalanok vagyunk, idegenek vagyunk egymáshoz, önmagunkat illetően is tele vagyunk kétségekkel, kételyekkel!

Jót csak szabadon tehet az ember!

Ez a történet az Atyáról szól, nem a tékozló fiúról, nem is a másik fiúról, bár ez a rész ezt a címet viseli a Szentírásban: A tékozló fiú története. Most mindenekelőtt a szülőkhöz szólók, akik közül igen sokan, - hallván ezt az evangéliumi történetet, - botránkoznak. Hogy tehetne ilyet egy apa, amikor ez a fiú elé áll, akkor mindent szinte gondolkodás nélkül odaad neki. Tehet ilyet egy szülő? Egy gondolkodó szülő ilyet tesz? Isten megteheti és Isten megteszi, megteszi nap mint nap azért, mert

***Isten számára legnagyobb érték az ember személyes szabadsága!
 Az ember személyes szabadsága mindennél fontosabb az Isten előtt!***

Isten azt várja tőlünk, hogy jót tegyünk,
 mert akkor változunk meg mi magunk is
 és a körülöttünk levő világ is, ha jót teszünk!

Jót csak szabadon tehet az ember!

Erről sokszor beszéltem, hogy ***az Ószövetségben*** Isten azért szabadítja ki a zsidó népet az egyiptomi fogságból, a rabságát megszünteti, szabaddá teszi, mert szövetkezni akar vele. Szövetkezni csak szabad felek szövetkezhetnek egymással, különben diktátumról van szó, az nem szövetség.

Az Újszövetségben ezért jön Jézus,
aki a megváltó aki a bűneinkből vált meg bennünket,
mert Isten szabaddá tesz bennünket,
hogy mi az Újszövetség népe lehessünk ebben a világban!
Szabadon tegyük a jót, mert fölismertük, hogy egymásnak ezzel tartozunk!
Itt jön vissza: a harag eltűnjön, a megbántás, a bűn megbocsáttasson!

Így megy tovább az élet! Különb...

A tékozló fiú rádöbben arra, hogy otthon a helye, ahonnan eljött!

Mindannyian tékozló fiúk is vagyunk, meg az otthon maradt fiúk is vagyunk. Mind a kettő bennünk van. ***Hihetetlen, ahogy az Isten gondolkodik rólunk, emberekről!*** Azt hallottuk, hogy a fiú elmegy messzi vidékre. Elmegy, otthagyja az otthont, otthagyja az otthon kapcsolatrendszerét. A család hordozóerejéről mond le csak azért, hogy a maga útját járja. Azt gondolja, hogy ezen az úton teljesebbé ki az élete. Valójában önmagáról mond le. Azt hallottuk a Szentírásban, hogy eltékozolta mindenét. A görög Szentírásban ez az eltékozolta mindenét, ez egyenlő: a javait.

A Szentírás ugyanazzal a szóval adja vissza ezt a két történetet:
eltékozolta mindenét és a javait.
Ekkor döbbenhet rá az ember, hogy a mi igazi javunk az életünk,
önmagunk, az élet, amit az Istentől ajándékképpen kaptunk!

Ez a fiú az életét kockáztatja, mert szabad akar lenni. Azt hiszi, hogy a szabadság azt jelenti, hogy a magam útját járom. Elfelejt, hogy a szabadság csak a másik emberrel együtt szabadság. Ha a másik embert kizárjuk az életünkből, nincs szó szabadságról. Ha a másik ember nincs jelen az életünkben, akkor a fejetetejére is állhat az ember, kit érdekel?

A szabadságunk a másik emberrel való kapcsolatunkban értelmezhető és értékelhető!
A szabadság azt jelenti, hogy egymásra tekintettel vagyunk!

Az ember amikor eljut idáig, akkor döbben rá,
hogy mit jelentett számára az otthon védettsége.
Mit jelentett számára a családtagok megőrző, hordozó ereje.
Mit jelentett a szabadság, amit biztosítottak a számára,
ami nem azt jelenti, hogy a másiktól függetleníthetem magamat.
Rádöbben arra, hogy ez az út a halálba vezet.

Akkor - ahogy hallottuk a Szentírásban - ***magába száll***. Elindul egy nagyon hosszú úton, megérlelődik benne, hogy otthon a helye, otthon, ahonnan eljött.

„Hozzátok elő a legszebb ruhát!”

Megint megjelenik az Atya, aki megadta ezt a szabadságot és aki együtt élt az otthonlávőkkel, de soha sem feledkezett meg arról, aki elment és mindig **várta**. Ezt ki lehetne színezeni, hogy mit jelent: **várta!** Elégedjünk meg ennyivel! Amikor megjön a fiú, az Atya megparancsolja a szolgálknak: „Hozzátok elő a legszebb ruhát!” A szentírás magyarázó az azt mondják, hogy ez a legszebb ruha az, amibe az Isten öltöztetett föl bennünket.

Ezt a legszebb ruhát az isteni szeretet szötte!
Ez a legszebb ruha az Isten szeretete,
amely beföd bennünket, amely véd bennünket
és ennek a szeretetnek védelmében
kibontakozhat az ember méltósága.

**„Hozzátok a legszebb ruhát és adjátok rá!
Adjuk vissza a méltóságát!”**

„Fiam, te mindig Velem vagy és mindenem a tied!”

Megjelent a másik fiú. Jogos panasza van. Nem tud mit kezdeni azzal az igazságtalansággal, ami ezzel a testvérével történik, amiben az ő gondolkodása, véleménye szerint hiányt szenvedett. Halljuk, elsősorban az otthonlávők hallják, amit az Atya mond. Mindannyian úgy gondoljuk, hogy otthon vagyunk. Mindannyian úgy gondoljuk, hogy az Istenhez tartozunk. Nagyon el kell gondolkodni azon, amit az Atya mond:

„Fiam, te mindig Velem vagy és mindenem a tied!”

Gondolkodjunk el azon: mennyire tudjuk értékelni, hogy mi istenes emberek vagyunk, mi Istenhez tartozunk. Mi ismerjük Isten elvárásait. Mi tudjuk, hogy mi a küldetésünk. Ha ezt újra tudjuk értékelni, akkor valóban a küldetésünket is tudjuk teljesíteni. Az otthonlávőknek ez a nagy lehetősége, hogy ők abban a biztonságban lehetnek, amit jelent a másik ember, abban a biztonságban lehetnek, amit a kereszténycsaládhoz tartozás jelent.

Nagy felhívás ez mindegyikünk számára!

Az Atya, az Isten van a középpontban! Isten van az életünk középpontjában. Mi vándorok vagyunk. „Te mindig Velem vagy!”

A világ fölbolydult, az Istent szinte kitaszítja ebből a világból, a hitet nevetségessé teszi, a kereszténység jelenlétét meg akarja szüntetni. Sokan azt mondják, hogy a keresztény civilizációnak a vége ez. Biztos, hogy egy új civilizáció bontakozik. Ennek a kibontakozásában mennyi része lesz a keresztényeknek, az azon múlik, hogy mi valóban a megtérés útját járjuk-e, mi valóban az Istenhez tartozás erejét bírjuk-e a szívünkben!

A mai vasárnap az örvendezés vasárnapja!
Isten ünneplni akar minden emberrel,
a farizeusokkal is, a vámosokkal is.
Senki nincs ebből az ünneplésből kizárva!

**Mi, Istenhez tatózó emberek sokat tehetünk azért,
hogy valóban ünnep legyen ebben a világban!**